

snad též delší dobu, uznán za důležitý důvod k výpovědi («nutná potřeba» a pod.) mezi tím hospodářsky může býti zmařen neb aspoň mohou vzejíti škody nenávratné.

(Konec přístě.)

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Tovární zaměstnanec, který prohlíží, přetahuje a měří vyrobené zboží, zjišťuje jeho vady, volá tkalce a mistry k zodpovědnosti, resp. hlásí vady přímo správě závodu a je sám zodpovědný za řádné zjišťování jejich, přiznává premie, vesměs bez odborného dohledu nejso nikomu podřízen než přímo majiteli továrny samému, je „samostatným přijímačem zboží“.

Nesporno bylo, že žalobce vystoupiv z práce od žalovaného žádal ho před žalobou o vysvědčení, ale žalovaný nabídl mu jen vysvědčení, že žalobce byl zaměstnán v expedici tkalcovny a konal tam tyto práce: přetahoval zboží, měřil zboží a byl nápomocen při ukládání příze a zboží, kteréžto vysvědčení žalobce odmítl. Žádaje o vysvědčení, že byl u žalovaného zaměstnán jako »samostatný přijímač zboží«, což zase žalovaný odmítl. I žaloval žalobce žalovaného na vydání vysvědčení, že byl u něho zaměstnán jako »samostatný přijímač zboží«, tvrdě, že prohlížel u něho vyrobené zboží, zjišťoval jeho vady, hlásil je přímo správě závodu a byl sám odpovědný za řádné zjišťování jejich.

Při ústním jednání pak dodal, že přetahoval zboží, měřil jeho šířku, zjišťoval počet nití a vady, volal tkalce a mistry k odpovědnosti, přiznával premie a to vše bez odborného dohledu, nejso nikomu podřízen než přímo majiteli továrny samému. Žalovaný uznal jen, že žalobce přetahoval zboží, měřil je, byl nápomocen při ukládání příze a zboží a konal vůbec práce jako výpomocný expedient byv dán k ruce expedienta, který byl zase podřízen řediteli. Případné závady shledané při přetahování zboží musel hlásiti expedientu a neměl tedy samostatného postavení.

Žaloba byla zamítnuta, protože žalovaný je sice povinen dáti žalobci vysvědčení, ale z § 1163 obč. z. nelze vyvozovati, že by musel v něm užíti označení žalobcem výslovně žádaného. Nýbrž je mu ponecháno na vůli, jakými slovy vyjádří zaměstnání žalobcovo, jen když vysvědčení srovnáno je s pravdou.

II. stolice zrušila tento rozsudek a vrátila věc I. stolici k opětnému projednání a rozhodnutí, protože rozhoduje to, zdali výpočtením prací, které žalobce konal u žalované firmy, jak jsou uvedeny v návrhu vysvědčení zaslaném žalovanou firmou žalobci dopisem ze dne 21. prosince 1921, že totiž přetahoval zboží, měřil je a byl nápomocen při ukládání příze a zboží, je vyčerpán obsah titulu »samostatného přijímače zboží«, jehož se žalobce pro sebe domáhá a zda tedy žalovaná firma potvrdivši žalobci výkon prací právě uvedených, potvrdila mu tím totéž, co má býti potvrzeno oním titulem, v kterémžto případě by bylo dosaženo účelu, k němuž žaloba směřuje.

III. stolice zrušila toto usnesení II. stolice a uložila jí rozhodnouti o odvolání znovu. Z důvodů:

Rozhodujícím je nejen výpočet prací uvedených v usnesení tom, nýbrž otázka, konal-li žalobce pravidelně v době, o kterou jde, kromě prací, jež jsou uvedeny ve vysvědčení ze dne 21. prosince 1921, t. j. kromě toho, že přetahoval zboží, měřil zboží a byl nápomocen při ukládání příze a zboží, ještě nějaké jiné pracovní výkony, jež by bylo možno za nějaké samostatné považovati a pro které by požadovati mohl titul ve vysvědčení pracovním, jaký on nyní žádá. Žalobce již ve své žalobě uvedl, že služební jeho činnost záležela v tom, že zboží vyrobené prohlížel, vady jeho zjišťoval, přímo o správě závodu hlásil, jsa sám za řádné zjištění zodpovědným. Žalobce dále udal k žalobnímu tvrzení, že konal v expedici tkalcovny žalované firmy tyto práce:

přetahoval zboží, měřil jeho šířku, zjišťoval počet nití a vady, volal tkalce a mistry k odpovědnosti, přiznával premie, a to všechno bez odborného dohledu, nejsa nikomu podřízen než přímo majiteli továrny samému, a že tato jeho činnost vyčerpává kvalifikaci samostatného přijímače zboží. Žalobce tedy tvrdil nejen v žalobě, nýbrž i během jednání i jiné samostatné práce, než jaké jsou uvedeny v usnesení odvolacím a mělo býti proto i o těchto uvažováno. Kdyby se žalobci podařilo tato udání dokázati, pak by nebylo rozumné přičiny, proč by se nemělo žalobě i v původním znění vyhověti, ježto každý vhodný a obvyklý způsob označení prací konaných ve vysvědčení pracovním je přípustným, tím spíše, když žalobce nemůže předvídati, jaký vhodný způsob zaměstnavatel by volil, a musí proto označení to sám v žalobním návrhu voliti, když zaměstnavatel je odpírá vůbec ohledně jistého druhu práce.

II. stolice zrušila potom opětně rozsudek I. stolice a vrá-

tila jí věc k doplnění a rozhodnutí z důvodů předchozího rozhodnutí III. stolice.

Žalobě bylo pak ve všech 3 stolicích vyhověno. Z důvodů III. stolice: Předchozí rozhodnutí III. stolice poukazovalo k tomu, že žalobce již v žalobě i během ústního jednání tvrdil, že konal v závodě žalované samostatné práce, které blíž označil, a že má nárok proto na to, by mu žalovaná vydala vysvědčení toho obsahu, že byl v jejím závodě zaměstnán jako samostatný přijímač zboží, dodalo pak právní direktivu, že by nebylo rozumné přičiny, proč by se nemělo žalobě i v původním znění vyhověti, kdyby se žalobci podařilo tato svá udání prokázat. Důkaz ten se žalobci zdařil.

Rozhodnutí nejv. soudu z 25. VII. 1922 R I 840-22
a z 16. X. 1923 Rv I 733-23.

Dr. Rudolf Schreiber.

Manžel jest povinnen, aby platil manželce pro dítě výživné, když ho tato opustila, vzavši sebou dítě, jestliže manželé nevyžádali soudního rozhodnutí o tom, je-li manželka oprávněna žiti odloučeně od manžela a zejména, když manžel neuplatnil práva, aby se manželka vrátila s dítětem do jeho domácnosti.

Manželka uvedla, že se rozešla se svým manželem, vzala s sebou dvouleté dítě a poněvadž na jeho výživu manžel ničeho platiti nechce, žádá v cestě nesporné, aby byl k této povinnosti soudem přinucen.

Soud první uložil manželu, aby platil na výživu dítěte manželce 100 Kč měsíčně.

Soud rekursní zrušil usnesení I. stolice z toho důvodu, že soud první nezjistil pravdivost námítky manžela, že ho manželka bez veškerého důvodu opustila a že má toliko povinnost, není-li zvláštního důvodu, poskytovat výživné ve své domácnosti in natura.

Na to soud I. stolice zjistiv, že manželka neměla žádného důvodu, aby domácnost mužovu opustila, zamítl její návrh, aby jí manžel platil na dítě výživné. Toto usnesení bylo soudem rekursním potvrzeno, avšak k revisní stížnosti nejvyšším soudem změněno a manželu uloženo, aby platil manželce výživné v podstatě z těchto důvodů:

Pokud se to snáší s účelem vychování, pokud to jiné okolnosti zvláštní nečiní nemožným, má býti výživa dítětem v man-